

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 280.

Anden Session.

98de Møde.

Torsdagen den 13de Marts.

(Fortsat.)

Treschow: Jeg veed rigtignok ikke, om det Ord „aldeles“ er udflydt fra min Ben. Min Mening har været den, som jeg har fremsat, og jeg tænker ikke, der kan være Noget i Veien for, at det sættes under Afstemning, saaledes som den ærede Formand nævnte.

Formanden: Nei; jeg har altsaa nu erfaret, hvad Meningen er med det stillede Forslag.

Finansministeren: Det forekommer mig, at, naar man med Opmærksomhed følger det indholdsrige Foredrag, som vi nyligt have hørt, vil man netop finde en Bekræftelse deri paa, at jeg har opfattet den ærede Landstingsmands Mening under Sagens første Behandling rigtigt, saaledes som jeg resumerede denne Mening, efterat han havde holdt sit andet Foredrag, nemlig at det, som laa den ærede Landstingsmand først og fremmest paa Hjerte, var, at havde Compagniets Ret, at paastaae denne Ret gennemført, at paastaae varetaget Compagniets Tærv, hvad Compagniet kunde være tjent med, som den ærede Landstingsmand nyligt yttrede sig; men, at kun for det Tilfælde, at det jævnsides med Compagniets Tærv kunde lade sig gjøre, at de private Assecurandører ogsaa som i Betragtning, vilde han Intet have derimod. Nu tilstaaer jeg vel, at i Realiteten bliver Forfjælslen ikke saa stor, som Endringsforslagene for Diebliffet forellige; thi derefter har den ærede Landstingsmand underordnet sig den almindelige Anskuelse, at man nemlig først skulde søge at fastsætte een almindelig Tærv for alle Soassecurancepolicers Betsætning, og kun, naar det ikke kunde lade sig gjøre, at de private So-

assecurandører komme paa samme Tærv, som Soassecurancecompagniet hidtil har havt, vil den ærede Landstingsmand paastaae subsidialiter, at den hidtilværende Begunstigelse bliver bibeholdt for Compagniet. Jeg kan imidlertid ikke lade den Synsmaade, som den ærede Landstingsmand, med hvem jeg saa gjerne i andre Sager vil stemme overeens, har fremsat, hengaae, uden nogle Bemærkninger. Det forekommer mig med Hensyn hertil, at det, vi her have med at gjøre, er ikke hvad Compagniet mener at have Ret til, hvad Compagniet kan være tjent med, hvad Compagniet paastaar o. s. v.; her finder ikke nogen Procedure Sted mellem Compagniet og de andre Soasfurancer. Her er Spørgsmaal om, hvad Staten finder hensigtsmæssigt, at bestemme for Stempletpapirs-Betsætningen for Soasfurancerne i Danmark, efterat det er givet, og det troer jeg endnu ikke er modsagt, at Compagniet ikke har nogen i Lovgivningen begrundet Ret til at modsætte sig, at Lovgivningen, naar den finder det hensigtsmæssigt, forandrer den Bestemmelse i Stempletpapirslovgivningen, der for Tiden gælder for Kongeriget. Jeg tør bede vel bemærket, fordi det ellers let kunde give Anledning til Misforstaaelse, naar den meget ærede Landstingsmand flere Gange har talt om Compagniets Ret, og har udtalt sig, som om tilfældige Omstændigheder havde bevirket, at denne Ret ikke var hævdet ved Oetroiens Confirmation, at, om Oetroien end var nok saa mange Gange confirmeret, vilde dette Punkt om Stempletpapiret i intet Stykke være forandret; thi Lovgivningen vil, som Sagerne nu staae, og som det allerede af den 5te Landstingsmand for 1ste Kreds (Orsted) er bemærket, alligevel være besjælet til, ligesom man allerede flere Gange har forandret den oprindelige Stempel-